

Sygn. akt V U 10/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Justyna Alfawicka

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2017 r. w Legnicy

sprawy z wniosku M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 27 listopada 2015 r.

znak (...)

oddala odwołanie.

SSO Regina Stępień

Sygn. akt V U 10/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 listopada 2015 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przeliczył wnioskodawcy M. W. emeryturę, ustalając jej kwotę w dotychczasowej wysokości i jednocześnie odmówił mu ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wskazując, iż nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekroczył 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca zakwestionował odmowę ponownego ustalenia wysokości jego świadczenia w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej i wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie ww. przepisu przy przyjęciu do przeliczenia jego zarobków z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z okresu 1978 – 1990. W rozszerzeniu odwołania podał, iż ZUS przy wydawaniu zaskarżonej decyzji nie dysponował wszystkimi danymi do ustalenia prawidłowej wysokości jego zarobków, w szczególności za lata 1971 – 1977, dlatego dokonał obliczenia wwpw tylko na poziomie 232,64%. W tym zakresie wnioskodawca – działając przy pomocy profesjonalnego pełnomocnika – złożył stosowane wnioski dowodowe i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przeliczenie emerytury w oparciu o przepis art. 110a ustawy emerytalnej z uwzględnieniem wskaźnika podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1971 – 1990, po ustaleniu wysokości jego zarobków za lata od 1971 r. do 1977 r., tj. za okres, za który pracodawca w zaświadczeniach o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) wskazał jedynie jego wynagrodzenie zasadnicze, podczas gdy on w tym czasie otrzymywał również inne dodatkowe składniki

wynagrodzenia. Wniósł nadto o zasądzenie na jego rzecz od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu powołał się na te same argumenty, co w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił:

Wnioskodawca M. W., ur. (...), jest uprawniony do dwóch emerytur górniczych przyznanych decyzjami z dnia 14 grudnia 1990 r., znak: (...), i z dnia 17 sierpnia 2012 r., znak: (...). Pierwsza emerytura przyznana została od dnia 1 sierpnia 1990 r., tj. 3 miesiące wstecz od zgłoszenia wniosku, a jej wypłatę podjęto od 1 grudnia 1990 r., tj. po rozwiązaniu stosunku pracy dnia 5 grudnia 1990 r. Druga emerytura przyznana została od dnia 1 lipca 2012 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Po przyznaniu pierwszej emerytury górniczej wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu. Po przyznaniu drugiej emerytury górniczej ubezpieczony już nie pracował.

Po przeliczeniu pierwszej emerytury od dnia 1 kwietnia 1991 r. do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 3 lat kalendarzowych, tj. z okresu od 1 stycznia 1981 r. do 31 grudnia 1983 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 317,46% i został ograniczony do 250%. Podstawę wymiaru drugiej emerytury stanowi podstawa wymiaru pierwszej emerytury, gdzie również wwpw wynosi 317,46% i został ograniczony do 250%.

Wnioskiem z dnia 12 listopada 2015 r. ubezpieczony zwrócił się do organu rentowego o ponowne ustalenie wysokości emerytury w oparciu o art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do wniosku dołączył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7): za lata 1968 – 1971 (wyliczone na podstawie akt osobowych pracownika), 1971 – 1974 (wyliczone na podstawie akt osobowych pracownika), 1974 – 1983 oraz 1984 (wystawione na podstawie kartotek zarobkowych, kart zasiłkowych i akt osobowych) oraz 1984 – 1990 (wyliczone na podstawie akt osobowych pracownika).

Organ rentowy, rozpatrując ww. wniosek ubezpieczonego, na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach ubezpieczeniowych, dokumentów dołączonych do wniosku oraz przyjmując za okresy: od 20 stycznia 1961 r. do 29 października 1962 r. oraz od 23 stycznia 1965 r. do 31 lipca 1968 r. wynagrodzenie minimalne, ustalił że:

- brak jest możliwości obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, tj. 1995 – 2014, poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o przeliczenie emerytury, ponieważ wnioskodawca w okresie 1995 – 2014 nie pozostawał w zatrudnieniu;
- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z 20 lat kalendarzowych, tj. 1971 – 1990, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wynosi 232,64%.

Decyzją z dnia 12 listopada 2015 r. –zaskarżoną w niniejszej sprawie– ZUS Oddział w L. przeliczył wnioskodawcy emeryturę, ustalając jej kwotę w dotychczasowej wysokości i jednocześnie odmówił mu ponownego ustalenia wysokości emerytury w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej, ponieważ nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekroczył 250%.

/ **bezsporne** , a nadto dokumenty z akt emerytalnych wnioskodawcy oraz z akt osobowych wnioskodawcy/

Wnioskodawca M. W. w okresie od 1 października 1971 do 14 sierpnia 1974 r. był zatrudniony w (...) S.A. Zakłady (...), a w okresie od 15 sierpnia 1974 r. do 31 lipca 1984 r. – w (...) S.A. Zakłady (...).

Roczne wynagrodzenie wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w ww. zakładach wynosiło:

- w 1971 r. – 35.575 zł, a po uwzględnieniu wynagrodzenia specjalnego z Karty Górnika obliczonego z uwzględnieniem 10-letniego stażu ogólnego – 36.600 zł,
- w 1972 r. – 52.260 zł, a po uwzględnieniu wynagrodzenia specjalnego z Karty Górnika obliczonego z uwzględnieniem 10-letniego stażu ogólnego – 54.080 zł,
- w 1973 r. – 106.894 zł,
- w 1974 r. – 96.528 zł,
- w 1975 r. – 75.310 zł, a z uwzględnieniem ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy –76.685 zł,
- w 1976 r. – 72.720 zł, a z uwzględnieniem ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy –74.095 zł,
- w 1977 r. – 72.720 zł, a z uwzględnieniem ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy –74.095 zł.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy ustalony w oparciu o zarobki z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. z 1971 – 1990,

- wynosi 236,46%,
- a z uwzględnieniem ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy za okresy od 1 stycznia 1975 r. do 31 grudnia 1977 r. – 236,86%,
- a nadto, po uwzględnieniu wynagrodzenia specjalnego z Karty Górnika obliczonego z uwzględnieniem 10-letniego stażu ogólnego wnioskodawcy w 1971 i 1972 r. – 237,34%.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ubezpieczeń społecznych k. 29-38v

opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu ubezpieczeń społecznych k. 66-70

dokumenty z akt emerytalnych wnioskodawcy oraz z akt osobowych wnioskodawcy

Sąd zważył:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie ubezpieczony domagał się przeliczenia emerytury w oparciu o przepis art. 110a ustawy emerytalnej z uwzględnieniem wskaźnika podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1971 – 1990, po ustaleniu wysokości jego zarobków za okres od 1971 – 1977, tj. za okres, za który pracodawca w zaświadczeniach o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) wskazał jego wynagrodzenie zasadnicze, podczas gdy on w tym czasie otrzymywał również inne dodatkowe składniki wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.), wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz (ust. 2 ustawy).

Wysokość emerytury podlega zatem ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,
- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

2. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

Stosownie do treści § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. z 2011 Nr 237, poz. 1412), środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

W judykaturze ugruntowany jest podgląd, zgodnie z którym do ustalenia wysokości emerytury winna być przyjmowana faktyczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne; w przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dokumentację zastępczą znajdującą się w jego aktach osobowych, tj. umowy o pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia – w takim jednak wypadku uwzględnić można tylko takie składniki, które są pewne, stałe, wypłacane były w danym okresie i w określonej wysokości; wysokości wynagrodzenia lub danego składnika tego wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale musi to być ustalenie pewne – na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 1 października 2015 r., III AUa 205/15, LEX nr 1817534, wyrok SA w Poznaniu z dnia 3 czerwca 2015 r., III AUa 535/14, LEX nr 1781979, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 31 marca 2015 r., III AUa 1807/14, LEX nr 1814849, wyrok SA w Łodzi z dnia 5 listopada 2013 r., III AUa 260/13, LEX nr 1416043, wyrok SA w Szczecinie z dnia 4 czerwca 2014 r., III AUa 1136/13, LEX nr 1504458). Jak słusznie podkreślił Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 listopada 2014 r. (III AUa 113/14), przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Odwoływanie się do zarobków innej osoby, czy też adekwatności wynagrodzenia z uwagi na staż pracy czy kwalifikacje, co do zasady będzie miało charakter hipotetyczny i niepewny. Pensja różnych osób może się różnić mimo wielu cech wspólnych, różne też czynniki wpływają na nią w kolejnych latach, a ustalenie w tym zakresie musi być pewne.

W sprawie, w której dokonuje się obliczenia wysokości emerytury, gdzie należy ustalić wysokość podstawy składek, rzeczą sądu jest dokładne ustalenie wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w danym okresie. Zarobki za poszczególne miesiące i wybrane lata kalendarzowe wskazane muszą być w sposób niebudzący wątpliwości w ściśle określonej kwotowo wysokości i odprowadzonych od nich składek na ubezpieczenie społeczne. Nie jest natomiast możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o hipotetyczne lub uśrednione wysokości zarobków. Nie można zatem sztucznie na cały okres zatrudnienia odwołującego w wskazanym powyżej czasie, przenieść wysokości zarobków odwołującego np. z kilku wybiórczych lat (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 6 sierpnia 2015 r., III AUa 1878/14).

W przedmiotowej sprawie – wobec kwestionowania przez skarżącego wysokości zarobków przede wszystkim z lat 1971-1977 – Sąd, celem ustalenia rzeczywistych dochodów wnioskodawcy z tego okresu, przeprowadził szeroko zakrojone postępowanie dowodowe. Uzyskał akta osobowe wnioskodawcy z okresu jego zatrudnienia w(...)S.A. (...) oraz (...), a także dokumenty regulujące w okresie od 1971 r. do 1974 r. i od 1974 r. do 1984 r. zakładowe systemy

wynagradzania, w tym układy zbiorowe pracy z protokołami dodatkowymi. Po uzyskaniu ww. dokumentów, Sąd zlecił sporządzenie opinii biegłemu sądowemu z zakresu ubezpieczeń społecznych. Biegły ten, w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty płacowe, ustalił wynagrodzenie wnioskodawcy z lat 1971 – 1977 oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1971 – 1990. Wskaźnik ten wyniósł 236,46%, a po uwzględnieniu ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy z lat 1975-1977 – 236,86%, zaś po uzupełnieniu opinii i dodatkowym uwzględnieniu wynagrodzenia specjalnego z Karty Górnika obliczonego z uwzględnieniem 10-letniego stażu ogólnego wnioskodawcy w 1971 i 1972 r. – 237,34%. A zatem, jak z powyższego wynika, nowo ustalony wwpw okazał się co prawda wyższy niż ustalony wcześniej przez ZUS, ale w dalszym ciągu niższy niż 250%, o którym stanowi przepis art. 110a ust. 1 ustawy emerytalnej.

Skutkiem powyższego było uznanie, że wnioskodawca nie spełnił warunków wymaganych do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w trybie art. 110a ustawy emerytalnej, który wymaga, aby nowo ustalony wwpw był wyższy niż 250%. Ponadto, zdaniem Sądu, w sprawie nie było też podstaw do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawcy w trybie art. 111 ww. ustawy. Przepis ten umożliwia zmianę okresu przyjętego do obliczenia podstawy wymiaru przy zastosowaniu dotychczasowej kwoty bazowej. Wskaźniki wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy przyjętego do obliczenia podstawy wymiaru emerytury z lat 1981-1983 były bowiem najwyższe w całym okresie, za które wynagrodzenie zostało udokumentowane. Wwpw ustalony z innego okresu zawsze będzie niższy od obliczonego z 3 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1981 r. do 31 grudnia 1983 r.

Opinia biegłego powołanego w niniejszej sprawie wraz z opinią uzupełniającą, na których oparł się Sąd wyrokując w sprawie, sporządzone zostały w sposób dokładny, jasny i rzetelny. Podstawę ustaleń zawartych w opiniach stanowiła obszerna zgromadzona w sprawie dokumentacja pracownicza wnioskodawcy wraz z aktami regulującymi zasady wynagradzania w Górnictwie Rud, gdzie wnioskodawca świadczył pracę w spornym okresie. Analiza tych dokumentów w zestawieniu z dokumentami z akt osobowych ubezpieczonego pozwoliła biegłemu na ustalenie wynagrodzenia wnioskodawcy z lat 1971 – 1977 w kwotach wskazanych w opinii głównej oraz uzupełniającej. W sprawie nie było przy tym podstaw do ustalenia płacy zasadniczej wnioskodawcy z października 1971 r. na poziomie 3.700 zł, jak tego żądał wnioskodawca w zastrzeżeniach do opinii. Podnosił, iż płaca taka wynikała z załącznika nr 1 Protokołu dodatkowego Nr 130 do Zbiorowego Układu Pracy dla Górnictwa Rud, a on był w 11 grupie zaszerogowania. Na ustalenie takie –zdaniem biegłej i Sądu– nie pozwalają dokumenty zgromadzone w aktach osobowych wnioskodawcy (potwierdzenie zawarcia umowy o pracę z dnia 29 września 1971 r. i pismo z dnia 30 października 1971 r.), których jednoznacznej treści nie można pomijać. Na uwzględnienie nie zasługiwał też kolejny zarzut wnioskodawcy, tj. dotyczący błędnego przyjęcia przez biegłą dodatku funkcyjnego od stycznia 1974 r. w kwocie 800 zł zamiast w kwocie 3.000 zł miesięcznie, zgodnie z załącznikiem nr 2 do Protokołu dodatkowego Nr 130 do Zbiorowego Układu Pracy dla Górnictwa. Jak słusznie zrobiła biegła sądowa, wysokość ww. dodatku ustaliła w oparciu o zapisy w dokumentacji osobowej wnioskodawcy (tj. w oparciu o pisma z dnia 6 maja 1972 r. i z dnia 19 marca 1974 r.), które jak się zdaje wnioskodawca całkowicie pomija na rzecz korzystniejszych dla niego aczkolwiek ogólnych zapisów UZP. A przecież, ustalając wysokość zarobków ubezpieczonego, nie można pomijać dokumentów, które ustalają to wynagrodzenie (jego poszczególne składniki) w sposób indywidualny. Biegła w opinii uzupełniającej skorygowała wyliczenia dotyczące wynagrodzenia specjalnego z Karty Górnika za lata 1971-1973, przyjmując –za wnioskodawcą– że w styczniu 1971 r. posiadał on już 10-letni staż pracy, a nie jak wcześniej przyjęła tylko staż pracy w Górnictwie Rud wynoszący 3 lata i 2 miesiące. Ww. korekty dokonała, albowiem z protokołów dodatkowych zgromadzonych w aktach nie wynikało jednoznacznie, czy oprócz okresów pracy w przedsiębiorstwach górnictwa rud dolicza się do stażu także okresy zatrudnienia w innych zakładach, a takie wnioskodawca posiadał. Powyższa korekta jednak –choć odbyła się na korzyść wnioskodawcy– i tak nie zmieniła nic w zakresie jego uprawnienia do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej, albowiem obliczony z uwzględnieniem ww. uwag wnioskodawcy nowy wwpw w dalszym ciągu nie przekroczył 250%; wyniósł -w najkorzystniejszym wariantcie- jedynie 237,34%. Słusznie przy tym biegła uznała, że w niniejszej sprawie nie było podstaw do dodatkowego doliczenia do wynagrodzenia wnioskodawcy wynagrodzenia specjalnego jako wypłaty kwartalnej. Wnioskodawca podnosił, że otrzymywał też kwartalną wypłatę z Karty Górnika. Jak zauważyła biegła sądowa, w zapisach układów zbiorowych pracy mowa jest o kwartalnym świadczeniu ustalonym w kwotach miesięcznych. Oznacza to, że świadczenie powyższe

ma charakter wypłat kwartalnych, ustalanych w kwotach miesięcznych. W świetle powyższego, nie było zatem podstaw do jednoczesnego doliczania ww. świadczenia jako wypłat miesięcznych i kwartalnych. W sprawie nie było też podstaw do doliczenia do wynagrodzenia ubezpieczonego za 1971 r. nagrody jubileuszowej. Wnioskodawca bowiem nie spełniał warunków określonych w Zbiorowym Układzie Pracy dla Górnictwa Rud z dnia 10 stycznia 1958 r. (nie posiadał 25-letniego stażu pracy) do przyznania takiej nagrody. Jak wynika zaś z wyjaśnień (...)S.A. (k. 60), nie zachowały się dokumenty pozwalające na ustalenie wysokości premii i nagrody barbórkowej wnioskodawcy za lata 1971 – 1975. Ww. pracodawca stwierdził co prawda, że w latach 1971 – 1974 były wypłacane premie miesięczne z wykonanie i przekroczenie wyznaczonych zadań zgodnie z Załącznikiem nr 11 do Protokołu dodatkowego nr 79 do ZUP dla Górnictwa Rud oraz z Załącznikiem nr 2 do regulaminu premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w (...)w L., jednakże nie zachowały się kartoteki płacowe z ww. lat pozwalające stwierdzić, w jakim procencie zadania były wykonane z rozbiorem na poszczególne miesiące. To samo dotyczy nagród tzw. „barbórek” oraz 13-stej pensji. Brak dokumentacji płacowej nie pozwala jednoznacznie stwierdzić, czy takie składniki wynagrodzenia wnioskodawcy w latach 1971 – 1974 były mu wypłacane. A jak już wskazano wyżej, przy ustalaniu wysokości emerytury /jej przeliczaniu/ ustalenie składników wynagrodzenia uprawnionego musi być pewne, a nie prawdopodobne czy przybliżone, ustalone w oparciu np. o dokumenty dotyczące innych pracowników czy ogólne regulacje określające warunki przyznawania pewnych składników wynagrodzenia, albo uśrednione z jakiegoś okresu.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie w sposób prawidłowy ustalone zostały te składniki wynagrodzenia wnioskodawcy (poza wynagrodzeniem zasadniczym), które wnioskodawcy bez wątpliwości przysługiwały oraz ich wysokość. Po ustaleniu tych składników, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z wskazanych przez wnioskodawcę 20 lat kalendarzowych, tj. od 1971 do 1990 r., w najkorzystniejszej dla niego wersji wyniósł 237,34% i nie przekroczył 250%. A zatem, wnioskodawca nie spełnił podstawowego warunku niezbędnego do ponownego ustalenia wysokości jego emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy emerytalnej. Powyższe skutkowało oddaleniem jego odwołania, jako niezasadnego, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.
